

sætte det noget op, men der kan være enkelte Steder, hvor Kysten gaar langt ind, hvor der er rigeligt med Sten eller godt Sand, og hvor det ikke kan gøre nogen Skade at komme indenfor endog de 100 Alen. Hvis man derfor valgte f. Eks. 200 Alen som Norm og paa Steder, hvor det kan godtgøres, at der ikke sker nogen Skade ved, at der tages Sten og Grus, gav Fiskerne en nærmere lovbestemt Adgang hertil, saa kunde man paa den Maade have to Undtagelser, en udad til for Ejerne og en indad til for Fiskerne. Det var maaske en ikke helt urimelig Vej at komme frem ad. Med Hensyn til Bestemmelsen om, at Ejeren ikke maa borttage Grus fra sin egen Strand, ikke alene fra Forstranden, men fra Strandbredden, naar han har faaet et saadant Forbud udstedt, saa tilstaar jeg, at det naturligvis falder noget haardt for en Ejer, at han maa forbyde sig selv, fordi han holder Kysten beskyttet, at hente lidt Grus paa sin egen Strandbred. Det lyder lidt haardt, men jeg kan ikke nægte, at det har sin Betydning i visse Retninger; naar han vil have Kysten beskyttet ad ekstraordinær Vej paa Steder, hvor han egentlig ingen Ejendomsret har, maa han finde sig i ikke at udhule Kysten i selve Strandkanten og derved maaske volde langt mere Skade, end man gør ved at borttage Stenene langt ude i Vandet. Det er et Spørgsmaal, som staar tvivlsomt, men det forekommer mig, at der maatte kunne sættes nogle Grænser, saaledes at i hvert Fald f. Eks. Grus til eget Brug, ikke til Salg, maatte Ejeren kunne faa Lov at tage, men at etablere Salg af Grus eller anden massevis Bortførelse fra selve Strandbredden vilde ikke passe med Bestemmelsen om, at han skal kunne paakalde det offentliges Hjælp til Beskyttelse langt ude i Vandet, hvor han ingen Ejendomsret har. Jeg kan ikke se, at den almindelige Regel om daglig Vande egentlig er saa upraktisk. Jeg tror i hvert Fald, at et tydeligt Mærke i Land er bedre end mange ikke-tydelige, men blot synlige Mærker. Hvad daglig Vande er, ved enhver Stenfisker, det behøver den ærede Ordfører ikke at være i Tvivl om, og de, der bo i Land, vide det ogsaa. Det kan dreje sig om nogle faa Alen. — Med Hensyn til Bekostningsspørgsmaalet — hermed skal jeg slutte — tror jeg, at de ærede Forslagsstillere have villet stille en lille Fælde for Ejerne. Hvorfor skal man sige: Ja, hvad gør det, om det koster lidt mere eller mindre? Det plejer man ikke at sige i Lovgivningsanliggender. Jeg tror, at de ærede For-

slagsstillere have ladet sig influere for meget af Interessen for Stenfiskerne og ment, at naar man gjorde det rigtig dyrt, vilde Folk trykke sig ved at forlange denne Beskyttelse, og saa kunne Fiskerne frit tage Stenene bort. Men det er ikke Meningen med Loven. Meningen er at beskytte Kysten og gøre det saa nemt og sikkert som muligt og samtidig ikke at genere Stenfiskerne og andre i en naturlig og nyttig Levevej, som vi jo alle have den fornødne Interesse for.

Guldbrandsen: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Svend Høgsbro) og det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (S. Olsen) syntes egentlig at svæve lidt i Vildfarelse med Hensyn til det Standpunkt, jeg indtager. De lode begge to til at være meget omhyggelige for Stenfiskerne; den ærede Ordfører udtalte sig om de „stakkels Stenfiskere“, og det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds var ogsaa med i Duetten, naar han sagde, at det Standpunkt, jeg indtog, gaar ud paa at besværliggøre Stenfiskere deres Erhverv. Det er jo slet ikke Meningen. Forholdet er jo slet ikke det, at de Landbrugere, hvis Ret i hvert Fald efter min Opfattelse kan være gaaet for nær i Forslagets § 1, alle ere Godsejere, Grever og Baroner og den Slags Folk. Nej, den langt overvejende Del af de Lodsejere, her er Tale om, er Gaardmænd og Husmænd, og naar jeg har Valget mellem at beskytte Stenfiskerne paa Husmændenes Bekostning eller omvendt, vælger jeg lige saa gerne Husmændene som Stenfiskerne, men jeg mener overhovedet, at der slet ikke her er Tale om at ville begunstige til nogen Side, i alt Fald er det ikke mit Standpunkt, og jeg tror heller ikke, at det er de ærede Medlemmers Standpunkt, men der er Tale om saa nogenlunde at gøre Ret og Skel til alle Sider. Jeg vil antage, at den ærede Ordfører, der jo selv indrømmede, at man maatte se at opretholde det naturlige Værn for vore Kyster som Tang, Sand, Ler, Sten o. s. v. dannede, bedre vilde forstaa mig, hvis han var Lodsejer paa Langelands Østkyst, havde en Lod dernede og hvert Aar var Vidne til, at nogle Alen af hans Jord reves bort af Havet, og at han i Aarenes Løb paa den Maade havde tabt en ret betydelig Strækning, medens han havde Fornøjelsen at svare Skat fremdeles af det Hartkorn eller det Landomraade, han ikke længere havde. Saa tror jeg, det ærede Medlem vilde forstaa, at man — i alt Fald fra Lodsejernes Side — under